

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4676/2020
04.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступају пуномоћници Данијела Андријашевић, адвокат из ... и Милош Андријашевић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., које заступа пуномоћник Милан Ћурчић, адвокат из .., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 301/19 од 08.01.2020. године, у седници већа од 04.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 301/19 од 08.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П2 75/17 од 28.03.2017. године, у ставу 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је наложено туженима да јој допусте усељење у породичну кућу која се састоји од приземља и поткровља која се налази у ... у улици ... број ... у року од 24 сата од дана доношења мере заштите од насиља у породици. Ставом 2. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је забрањено туженима да јој се приближавају на удаљености мањој од 10 метара, а у року од 24 сата од доношења мере заштите од насиља у породици. Ставом 3. изреке, одређено је да ће наведена заштитна мера важити на период од годину дана почев од дана правноснажности пресуде с тим што иста може бити продужена све док не престану разлози због којих је одређена. Ставом 4. изреке, обавезани су тужени да тужилци солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 241.500,00 динара у року од осам дана.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 301/19 од 08.01.2020. године, која је донета након одржане расправе пред другостепеним судом, укинута је првостепена пресуда, па је ставом 1. изреке, усвојен тужбени захтев тужиле и наложено туженима да јој допусте усељење у целу породичну кућу која се састоји од приземља и поткровља која се налази у ... у улици ... број ... у року од 24 сата од дана доношења мере заштите од насиља у породици. Ставом 2. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је наложено туженима да се иселе из целе породичне куће која се састоји од приземља и поткровља, а која се налази у ... у улици ... број ... у року од 24

сата од дана доношења мере заштите од насиља у породици. Ставом 3. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је забрањено туженима да јој се приближавају на удаљености мањој од 50 метара у року од 24 сата од дана доношења мере заштите од насиља у породици. Ставом 4. изреке, одређено је да ће наведена заштитна мера важити у периоду од годину дана почев од дана правноснажности пресуде с тим што се иста може продужити све док не престану разлози због којих је одређена. Ставом 5. изреке, обавезани су тужени да тужили накнаде трошкове парничног поступка у износу од 524.286,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и прекорачења тужбеног захтева у поступку пред другостепеним судом.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20) и члана 208. Породичног закона („Службени гласник РС“ 18/2005) Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужених није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, нити су у поступку пред другостепеним судом учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које указује ревизија. Тужени у ревизији истичу више битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП: најпре да им није уручен поднесак са преиначеним тужбеним захтевом, затим да другостепени суд и није одлучивао о изјављеној жалби јер то није наведено у изреци пресуде, па да је по жалби тужених донета по њих неповољнија пресуда, да је пресуда неизвршива јер се ради о непокретности трећих лица. Међутим, наведене повреде поступка не стоје, или нису од утицаја на доношење законите и правилне одлуке или нису основ за изјављивање ревизије по члану 407. став 1. ЗПП. Тачно је да је Врховни касациони суд својим решењем Рев 1177/2019 од 29.05.2019. године оставио на снази забрану туженима да се приближавају тужили на удаљеност не мању од једног метра, а да је о томе другостепени суд поново одлучио својом пресудом која је предмет ове ревизије, али имајући у виду законски рок важења одређене мере заштите од насиља у породици и посебно чињеницу да је чланом 287. Породичног закона утврђено одступање од начела диспозиције у том смислу што суд није везан границама тужбеног захтева за заштиту од насиља у породици и да може одредити меру заштите од насиља у породици која није тражена, ако оцени да се таквом мером најбоље постиже заштита, све што је напред наведено није од утицаја на правилност одлуке. Своју одлуку у конкретном случају другостепени суд је донео након одржане расправе, па у складу са тим, а по члану 387. став 1. тачка 6. ЗПП могао је да укине пресуду и да одлучи о захтевима странака, с тим што је био дужан и да усвоји жалбу што се не налази у изреци другостепене пресуде како то основано ревизија наводи, али је очигледно да је другостепени суд одлучујући о жалби такву одлуку донео и да је при томе жалбу усвојио.

Према утврђеном чињеничном стању, односи између парничних странака су поремећени као последица нерешених имовинских односа. Иначе тужила је мајка туженом ББ и свекрва туженој ВВ. Након смрти супруга тужила је наставила да живи у породичној кући коју је саградила са покојним мужем и после покретања оставинског

поступка покренут је парнични поступак у предмету П 3397/15 ради решавања спорних имовинских односа, односно у тој парници тужила је поднела тужбу ради утврђивања удела на кући коју је стекла у браку са покојним мужем, оцем туженог ББ коју је њен супруг поклонио за живота сину ББ, а ББ је касније исту поклонио својим синовима. Због поремећених односа који су присутни дуже времена тужена ВВ је 10.02.2016. године ушла у део куће који је користила АА, вређала је, затим је обема рукама одгурнула услед чега је тужила пала и поломила кук, па је уз помоћ хитне помоћи тужила одвежена у болницу где је била до 22.03.2016. године након чега је упућена на рехабилитацију. Међутим, по изласку из болнице, тужила није могла да се врати у кућу јер су туженици закључали капију и улазна врата дела куће у коме је тужила тада живела. Тужени ББ забранио је мајци да прима његову рођену сестру, а тужиљину ћерку и не дозвољава да се врати у део куће у коме је живела читавог живота до пада и ломљења кука.

Имајући у виду наведено чињенично стање, другостепени суд је нашао да су испуњени услови из Породичног закона да се у конкретном случају одреде мере заштите од насиља у породици, па је у складу са тим и одлучено како је наведено.

Породични закон („Службени гласник РС“ број 18/2005) у члану 197. је дефинисао насиље у породици те се таквим сматра понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице, при чему је закон изричито и навео одређене врсте насиља као што су наносење телесних повреда, ограничавање слободе кретања или комуницирања са трећим лицима, вређање, као и свако друго дрско, безобзирно или злонамерно понашање. Закон дефинише и ко чини чланове породице у смислу тог закона, па поред осталих наводи да су то деца, те лица у тазбинским или адоптивном сродству. Имајући у виду родбинске односе у конкретном случају, несумњиво је да се ради о лицима која чине чланове породице у складу са поменутиим законом. Такође, имајући у виду чињеницу да је тужена ВВ тужилји нанела и телесну повреду, а да јој тужени ББ забрањује комуникацију са њеном ћерком, да јој је онемогућио повратак у кућу у којој је она до тада живела несумњиво је да се ради и о актима насиља у породици, како је то закон дефинисао. Мере заштите од насиља у породици прописани су чланом 198. Породичног закона а у те мере спадају и оне које је одредио другостепени суд по одржаној расправи. Врста мере зависи од карактера испољеног насиља, а имајући у виду да се у овом случају ради о старијој жени, којој је нанета тешка телесна повреда, да је након болнице било нужно да се рехабилитује и да је сасвим логично и разумљиво да се може вратити у кућу у којој је до тада живела, а што су туженици спречили оправдано је другостепени суд и одредио све мере заштите од насиља у породици како је наведено. Чињеница да је кућа отуђена односно поклоњена унуцима овде тужилје није од значаја у конкретном случају јер је одредбом члана 198. став 2. тачка 1. Породичног закона изричито и наведено да се налог за иселење односно уселење у породичну кућу издаје без обзира на право својине на непокретности. Мера заштите од насиља у породици има за циљ и отклањање опасности по живот и здравље људи због чега је она по природи хитна а имовински односи, иако значајни, нису таквог карактера. У овом случају садашњи власници куће су тужилјини унуци али се о праву својине на истој води парница при чему тужила до окончања те парнице и разрешења имовинских односа мора имати све услове за миран и спокојан живот.

С обзиром да се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност другостепене одлуке то је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић